

I artikel V om fredelige kerneekspllosioner blev kernevåbenmagterne pålagt en mere konkret forpligtelse til at delagtiggøre ikke-kernevåbenmagterne i udnyttelsen af eventuelle sådanne eksplosioner, og det fastsloges, at forhandlinger vedrørende internationale aftaler om ikke-kernevåbenmagternes adgang hertil skal påbegyndes snarest efter, at aftalen er trådt i kraft,

IX. Afstemningerne om resolutionsforslaget.

A. 1. udvalg.

1. udvalg afsluttede den 10. juni 1968 behandlingen af ikke-spredningsaftalen med vedtagelsen af det ovenfor omhandlede reviderede resolutionsforslag. Vedtagelsen skete med 92 stemmer for og 4 imod (Albanien, Cuba, Tanzania og Zambia), medens 22 afstod (Algeriet, Argentina, Brasilien, Burma, Burundi, Den centralafrikanske Republik, Congo (Brazzaville), Frankrig, Gabon, Guinea, Indien, Malawi, Mali, Mauritanien, Niger, Portugal, Rwanda, Saudi-Arabien, Sierra Leone, Spanien, Tchad, og Uganda). Cambodien, Cameroun, Costa Rica (der var medforslagsstiller) og Gambia deltog ikke i afstemningen. Den dominikanske Republik og Haiti kunne ikke stemme på grund af kontingentrestancer.

Ændringerne af aftaleteksten og resolutionsforslaget bevirkede bl. a., at kredsen af forslagsstillere til resolutionen udvidedes fra 29 til 48 lande. Af de 19 nye medforslagsstillere var de fleste latinamerikanske lande, heriblandt Mexico, som i en stemmeforklaring udtalte tilfredshed med, at stormagterne havde vist forståelse for de fremsatte ændringsforslag og havde ændret selve aftaleteksten.

I tilknytning til afstemningen blev der afgivet en række stemmeforklaringer, hvori der udtryktes påskønnelse af de foretagne ændringer. I flere indlæg understregedes dog ønskeligheden af, at der i aftaleudkastet havde været en henvisning til stormagternes sikkerhedsgarantier, ligesom det fra flere sider, herunder af Sverige, blev betonet, at en positiv stemme ikke var ensbetydende med, at vedkommende land forpligtede sig til at undertegne og ratificere aftalen. Fru Alva Myrdal udtalte i den forbindelse, at underskrivelse og ratifikation krævede normale forfatningsmæssige procedurer, som

tog tid, og at Sverige i mellemtiden forventede at kunne registrere tegn på nye bevægelser i nedrustningsforhandlingerne.

B. Plenarforsamlingen.

Plenarforsamlingen vedtog resolutionen den 12. juni 1968 med 95 stemmer for og 4 imod, medens 21 afstod. (Res. 2373).

De tre nye ja-stemmer i forhold til afstemningen i udvalg skyldtes Tchad, der afstod, og Cameroun og Costa Rica, der ikke deltog i afstemningen i udvalget.

Præsident Johnson indfandt sig efter afstemningen i Generalforsamlingen og afgav en erklæring, i hvilken han understregede den historiske betydning af den truffne beslutning, der ville kunne danne grundlag for yderligere nedrustningsskridt. USA havde til hensigt at søge aftalen ratificeret snarest og ville leve op til sine forpligtelser i fuld udstrækning. USA var beredt til omgående og med energi at gå ind i forhandlinger om standsning af kernevåbenkapløbet og reduktion af eksisterende kernevåbenlagre. Ikke-kernevåbenmagterne havde ret til at forvente, at navnlig USA og Sovjetunionen søgte veje til at sætne farten i kernevåbenkapløbet. USA ønskede snarlige drøftelser om begrænsning af strategiske offensive og defensive kernevåbensystemer.

Viceudenrigsminister Kuznetsov appellerede til alle lande om at undertegne og ratificere aftalen så hurtigt som muligt og understregede, at Sikkerhedsrådet nu uden forsinkelse måtte behandle og vedtage resolutionsudkastet vedrørende sikkerhedsgarantierne.

X. Sikkerhedsrådets behandling af garantispørgsmålet.

På foranledning af Sovjetunionen, Storbritannien og USA indkaldtes Sikkerhedsrådet den 17. juni 1968. På mødet afgav de tre landes repræsentanter på deres regerings vegne de ovenfor under afsnit IV. D. omhandlede enslydende garantierklæringer til de ikke-kernevåbenmagter, som blev deltagere i ikke-spredningsaftalen.

I tilslutning til garantierklæringen udtalte viceudenrigsminister Kuznetsov, at dens afgivelse ikke beroede på, at der opstod nye sikkerhedsproblemer for ikke-kernevåbenmagterne på grund af deres deltagelse i ikke-